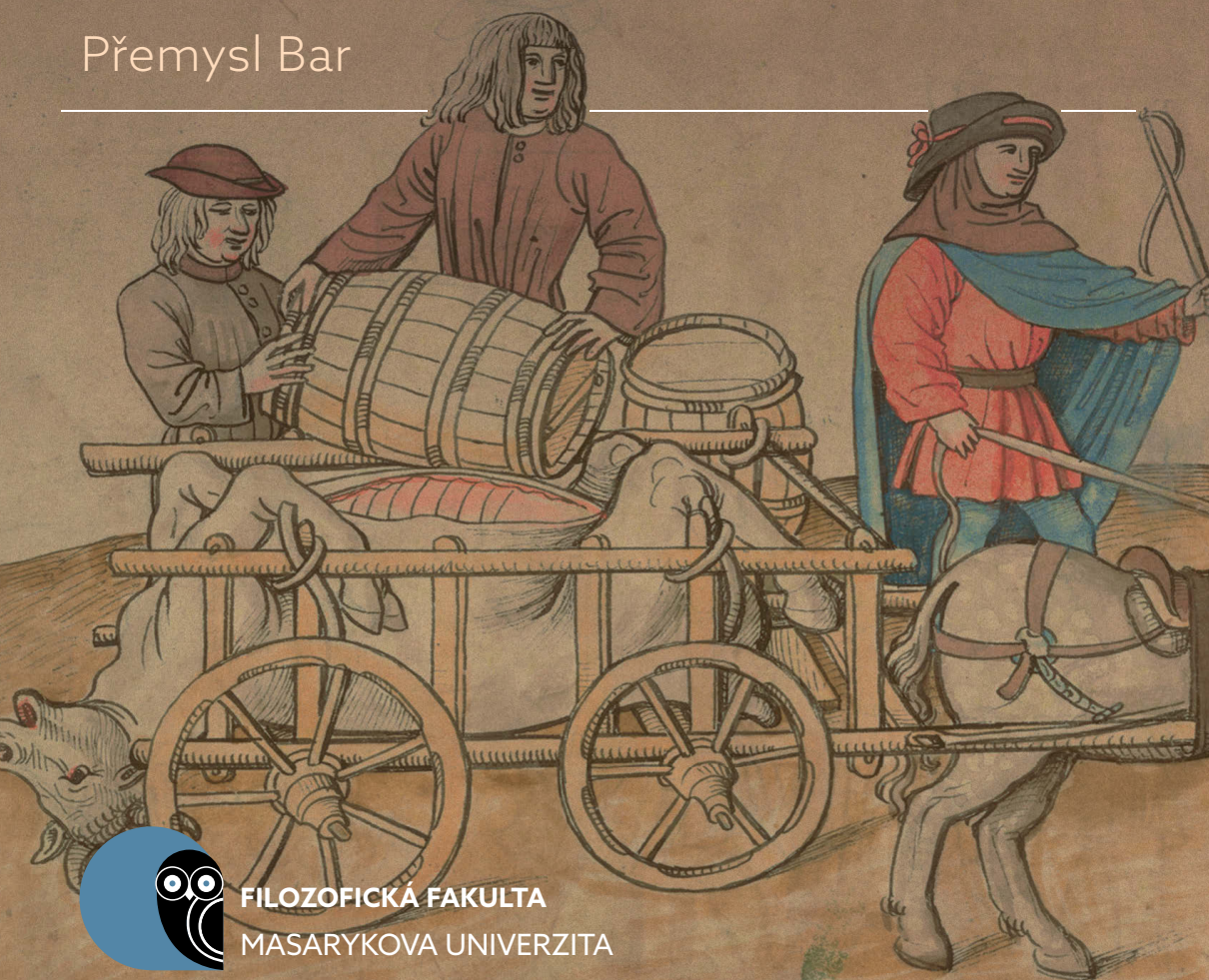

Diplomacie, právo a propaganda v pozdním středověku

Polsko-litevská unie a Řád německých rytířů
na kostnickém koncilu (1414–1418)

Přemysl Bar

FILOZOFICKÁ FAKULTA
MASARYKOVA UNIVERZITA

#477

OPERA FACULTATIS PHILOSOPHICAE
UNIVERSITATIS MASARYKIANAE

SPISY FILOZOFICKÉ FAKULTY
MASARYKOVY UNIVERZITY

muni
PRESS

Diplomacie, právo a propaganda v pozdním středověku

Polsko-litevská unie a Řád německých rytířů
na kostnickém koncilu (1414–1418)

Přemysl Bar

FILOZOFICKÁ FAKULTA
MASARYKOVA UNIVERZITA

#477

BRNO 2017

KATALOGIZACE V KNIZE – NÁRODNÍ KNIHOVNA ČR

Bar, Přemysl

Diplomacie, právo a propaganda v pozdním středověku : Polsko-litevská unie a Řád německých rytířů na kostnickém koncilu (1414-1418) / Přemysl Bar. – Vydání první. – Brno : Filozofická fakulta, Masarykova univerzita, 2017. – 328 stran. – (Opera Facultatis philosophicae Universitatis Masarykianae = Spisy Filozofické fakulty Masarykovy univerzity, ISSN 1211-3034 ; 477)

Anglické resumé

ISBN 978-80-210-8870-2

327 * 341.7 * 34 * 323.23 * 94(4) * (438) * (434.2) * (048.8)

- Jeruzalémští bratři

- Katolická církev. Kostnický koncil (1414-1418)

- diplomacie – Polsko – 15. století

- diplomacie – Prusko – 15. století

- diplomacie – Evropa – 15. století

- právo – Evropa – 15. století

- propaganda – Evropa – 15. století

- Evropa – dějiny – 15. století

- monografie

94(4) - Dějiny Evropy [8]

Recenzovali: prof. Mgr. Libor Jan, Ph.D. (Masarykova univerzita)

dr hab. Adam Szweđa, prof. UMK (Uniwersytet Mikołaja Kopernika)

Monografie vznikla v rámci projektu P26524-G18 „Suche nach Machtausgleich: Sigismunds Politik 1414–1418,“ financovaného rakouským Fondem na podporu vědeckého bádání (FWF).

Vyobrazení na první straně obálky: transport zubra, kterého král Vladislav II. Jagello daroval králi Zikmundovi Lucemburskému, z iluminované Richentalovy kroniky o kostnickém koncilu (rukopis z let 1470–1480; NK ČR, sign. VII A 18, fol. 14v).

© 2017 Masarykova univerzita

ISBN 978-80-210-8870-2

ISBN 978-80-210-8871-9 (online : pdf)

ISSN 1211-3034

<https://doi.org/10.5817/CZ.MUNI.M210-8871-2017>

Obsah

PŘEDMLUVA	7
ÚVOD	9
Stav bádání	9
Otázky	21
Prameny	25
DIPLOMACIE	29
Pozdněstředověká diplomacie	29
Řádová a polsko-litevská diplomacie a poselstva	31
Písemnosti diplomacie	38
Poselstva velmistra a řádu	42
Jan z Wallenrode	52
Petr Wormditt	57
Jan Abezier	61
Kašpar Schuwenpflug	65
Jindřich Holt	71
Podporovatelé, sympatizanti a právní experti	73
Poselstva polského krále a litevského velkoknížete	81
Mikuláš Trąba	88
Ondřej Łaskarzyc	92
Jakub z Kurdwanowa	99
Pavel Włodkowic	102
Dva polští rytíři – Jan z Tuliszkowa a Zaviš Černý z Garbowa	109
Podporovatelé, sympatizanti a právní experti	115
Dary od poselstva	118
Ubytování a finanční náklady poselstev	121
Komunikace mezi poselstvy a rozhodovacími centry	131
PRÁVO	140
Arbitráž do kostnického koncilu	141
Brodnické příměří a jeho prodloužení	146
Osoba arbitra, formy arbitráže a alternativní návrhy	156
Předmět sporu	173
PROPAGANDA	182
Kázání	184

Šíření pomluv a letáková kampaň	188
Spor o christianizaci Žmudi	194
<i>Reductio Graecorum</i>	209
ZÁVĚREČNÉ SHRNU TÍ	216
PŘÍLOHA: SOUPIS TEXTŮ	221
V ýznamnější rukopisy	222
Kvestie, traktáty, dobrozdání, polemiky	225
Žaloby a žalobní články (<i>articuli, propositiones</i>)	240
Návrhy řešení sporu (<i>oblationes</i>)	269
Promluvy a kázání (<i>orationes, sermones</i>)	274
Polské a řádové letáky	282
SUMMARY	288
SEZNAM PRAMENŮ A LITERATURY	293
Seznam použitých archivních fondů	293
Digitální kopie rukopisů	294
Seznam vydaných pramenů	294
Seznam literatury	298
Zkratky	316
JMENNÝ A MÍSTNÍ REJSTŘÍK	319

PŘEDMLUVA

Předkládaná publikace je výsledkem několikaletého výzkumu, který mi byl umožněn v letech 2014–2017 díky účasti na projektu P26524-G18 Suche nach Machtausgleich: Sigismunds Politik 1414–1418, financovaného rakouským Fondem na podporu vědeckého bádání (Fonds zur Förderung der wissenschaftlichen Forschung). Projekt byl řešen na Institutu pro výzkum středověku na Rakouské akademii věd (Institut für Mittelalterforschung ÖAW). Projektový tým měl za úkol zmapovat vybrané aspekty vlády Zikmunda Lucemburského během kostnického koncilu, přičemž na mých bedrech ležela zodpovědnost za modul „Der Streit zwischen dem Deutschen Orden und Polen vor König Sigismund und dem Konstanzer Konzil (1414–1418)“, který měl objasnit roli Zikmunda Lucemburského ve sporu mezi Řádem německých rytířů a Polsko-litevskou unií na kostnickém koncilu.

Během zpracovávání příslušných pramenů a vědecké literatury k připravované studii na toto téma¹ ve mně postupně dozrávalo přesvědčení, že nové pojednání si žádá celý prusko-polský proces na koncilu, nikoli jen jeho určitá část. V historickém bádání jsou totiž stále zdůrazňovány jen vybrané aspekty sporu, aniž by se někdo pokusil o komplexnější pohled. Přitom zmiňovaný konflikt nabízí jedinečnou možnost promyslet obecnější otázky diplomacie, práva a propagandy v pozdním středověku.

Práce by nevznikla bez všestranné podpory mnoha lidí, především vedoucího projektu Dr. Karla Hruzy, MAS, a ostatních členů projektového týmu, za což jim patří můj upřímný dík. Děkuji oběma recenzentům, prof. Liboru Janovi a prof. Adamu Szwedovi, kteří pečlivě přečetli celý rukopis a jejichž věcné

1 BAR, Přemysl: *A Tortuous Path to Reconciliation and Justice: Sigismund of Luxembourg as Arbiter in the Dispute between the Teutonic Knights and Poland (1412–1420)*. ZfO 66, 2017, s. 3–40.

připomínky přispěly k odstranění některých nedostatků. Za jazykovou a stylistickou úpravu textu vděčím Mgr. Janu Heczкови, Ph.D. Jako autor však přebírám výlučnou zodpovědnost za všechny jazykové a obsahové nedostatky publikace.

Polským kolegům prof. Jaroslawu Nikodemovi a dr. Krzysztofowi Kwiatkowskiému srdečně děkuji za ochotu konzultovat se mnou otázky o řádové a polsko-litevské politice. S povděkem jsem přijímal zasvěcené poznámky Mgr. Petra Elbla, Ph.D., k Zikmundově politice a některým dalším otázkám. Za kolaci edice polských a řádových letáků z vídeňského rukopisu vřele děkuji Mag. Alexandře Kaar, Ph.D. Ačkoliv jsem osobně podnikl několik badatelských cest po archivech a knihovnách v Berlíně, Krakově, Wrocławu a Vídni, přesto jsem v poslední fázi dokončování rukopisu velmi ocenil vstřícnost Petry Heinicker, M.A. a dr. Sergeje Polechova, kteří mi pomohli zjistit informace k jinak nedostupným archiváliím v Berlíně a Moskvě.

Největší dík nakonec náleží Bohu, který mi dává život a naplňuje ho vším potřebným. Mezi jeho nejcennější dary patří má rodina, která mi vždy byla a je pevnou oporou. Knihu věnuji své ženě Olince a synům Kryštofovi a Ondrovi.

Stav bádání

Trvale napjaté vztahy mezi Řádem německých rytířů v Prusích a Livonsku na jedné straně a Polskem a Litvou, resp. Polsko-litevskou unií na straně druhé se již od doby středověkého dějepiscetví staly pevnou součástí historické paměti zejména Němců, Poláků, ale také několika východoslovanských a pobaltských národů, přestože konstruování přímé kontinuity mezi německo-polským antagonizmem 19. století a spory mezi řádovým státem a Polským královstvím ve 14. a 15. století je očividným anachronizmem.

V německém i polském dějepiscetví a historickém myšlení se fenomén řádového státu (*Ordensstaat*) v Prusích² stal národní ideologií, jež v každém z obou případů vyrůstala pokaždé z rozdílných příčin.³ Až do počátku 19. století byla

2 Jsem si vědom problematičnosti označovat řádem ovládané území v Prusích, Pomoří a v Livonsku novověkým termínem „stát“, přesto tento termín v německé a polské historiografii zdomácněl: *Ordensstaat*, resp. *państwo krzyżackie*. Srov. např. HUBATSCH, Walther: *Die Staatsbildung des Deutschen Ordens*. In: *Preussenland und Deutsche Orden. Festschrift für Kurt Forstreuter zur Vollendung seines 60. Lebensjahres dargebracht von seinen Freunden. Würzburg 1958 (Ostdeutsche Beiträge aus dem Göttinger Arbeitskreis 9)*, s. 127–152, který tendenci ke „státotvornosti“ řádu spatřoval už v jeho počátcích, přičemž Prusy byly jejím nejzdařilejším projevem. Stejně tak označení „Řád německých rytířů“ vyskytující se dále v textu není ve skutečnosti oficiálním názvem, avšak odpovídá termínu, který je všeobecně užíván v německé a polské odborné literatuře: „der Deutsche Orden“, resp. „Zakon Krzyżacki“. V latinských středověkých pramenech lze najít různé varianty následujícího názvu: *Ordo fratrum hospitalis Sancte Marie domus Theutonicorum in Jerusalem* (Řád bratří špitálu nejsvětější Panny Marie domu německého v Jeruzalémě).

3 Ideologické využití a zneužití řádového státu v německém historickém myšlení zkoumal WIPPERMANN, Wolfgang: *Der Ordensstaat als Ideologie. Das Bild des Deutschen Ordens in der deutschen Geschichtsschreibung und Publizistik*. Berlin 1979, který na s. 337–369 (8. kapitola) pojednává rovněž o významu

německá protestantská historiografie sice kritická vůči ozbrojenému boji Řádu německých rytířů proti pohanům a potlačování svobod pruských stavů, současně ale oceňovala jeho kulturní a civilizační vliv v Prusích. Velký vliv na pojetí dějinné role řádu měly politicko-společenské a demografické změny ve východoněmeckých provinciích během 19. a na počátku 20. století,⁴ které vyvolaly mezi německým obyvatelstvem šíření obranných postojů vůči emancipujícímu se polskému etniku. Tyto postoje byly analogicky srovnávány s bojem Řádu německých rytířů o vlastní existenci v 15. století, jenž byl chápán jako výlučný zástupce německé šlechty a jehož christianizační misie byla ahistoricky ztotožňována s šířením německví coby vyspělejší civilizace ve východní Evropě.⁵

Podobně na polské straně byl pohled do minulosti silně ovlivněn vzrůstajícím se německým nacionalizmem zejména po založení německého státu v roce 1871 a s tím spojeným politickým a náboženským útlakem polské menšiny, jež usilovala o znovuoobnovení vlastního státu. Negativní hodnocení role řádu v dějinách vlastního národa bylo však v polské historiografii konstantnější, neboť jeho kořeny sahají až k polskému dějepisci Janu Długoszovi (1415–1480), který řádovým rytířům vyčítal, že se zpronevěřili svému poslání (šířit křesťanství a podporovat církev), budovali světské panství a odmítali lenní podřízenost vůči polskému králi.⁶

V každém případě byl spor mezi Řádem německých rytířů a Polsko-litevskou unií v obou historiografiích chápán jako samotná esence vztahu mezi Němci a Poláky,⁷ a proto vzbuzoval tak živou pozornost, přičemž autoři nekriticky přejímali argumenty ze studovaných pramenů a nacházeli příliš snadno odpověď, která strana sporu byla v právu a která nikoli. Ačkoliv bylo vzájemné potýkání obou historických útvarů zneužíváno k instrumentalizaci minulosti, nelze pochybovat o tom, že neklidný vývoj v oblasti, rytmizovaný takřka v pravidelných intervalech válečnými konflikty, příměřími a mírovými smlouvami se vedle hospodářských a kulturních

a funkci tohoto fenoménu v polské historické paměti. Srovnání obou národních ideologií ve vztahu k řádovému státu provedl naposledy KAKOLEWSKI, Igor: *Deutscher Orden. Verfluchte – Helden*. In: *Deutsch-Polnische Erinnerungsorte*. Bd. II: *Geteilt / Gemeinsam*. Hg. v. Hans Henning HAHN – Robert TRABA. Unter Mitarbeit von Maciej GÓRNY – Kornelia KONCZAL. Paderborn 2014, s. 247–272.

4 Zejména mám na mysli úbytek německého obyvatelstva na východě v důsledku migrace do průmyslově vyspělejších západních oblastí a geopolitické změny po 1. světové válce (1914–1918) v této oblasti.

5 Velký vliv v německé literatuře a publicistice měl v tomto duchu se nesoucí článek TREITSCHKE, Heinrich von: *Das deutsche Ordensland Preußen*. *Preußische Jahrbücher* 10, 1862, s. 95–151.

6 Polský kronikář souhlasil s ideou křížových výprav proti pohanům (Prusům, Litevcům apod.) a schizmatikům, avšak kritizoval, že řád jako církevní instituce a duchovní korporace se této ideji zpronevěřil, viz POLAK, Wojciech: *Aprobata i spór. Zakon krzyżacki jako instytucja kościelna w dziełach Jana Długosza*. Lublin 1999.

7 Litevské dějepisceví nepřikládalo prusko-polskému sporu takový význam, protože litevský nacionalismus se více vymezoval vůči polské šlechtě a ruské byrokracii než vůči Němcům, viz FRENKEN, Ansgar: *Die Erforschung des Konstanzer Konzils (1414–1418) in den letzten 100 Jahren*. Paderborn 1993 (AHC 25), s. 215, pozn. 31.

kontaktů rozhodujícím způsobem podepsal na formování mocenských poměrů na severovýchodním okraji latinské *christianitas*.

Z delšího chronologického rozpětí od třicátých let 13. století do roku 1525 lze vyčlenit několik klíčových momentů, které měly rozhodující vliv na vývoj vzájemných vztahů mezi Polskem a Litvou na jedné straně a Řádem německých rytířů budujícím své dominium v Prusích na straně druhé.⁸ Prvním byl samotný příchod řádu do Pobaltí v době politické dezintegrace Polského království ve 13. století, která umožnila duchovní korporaci skrze podmanění si pohanského území a s podporou papežství a císařství vybudovat do značné míry nezávislé dominium. Dalším rozhodujícím momentem, který se stal na další desetiletí jablkem sváru mezi řádem a Polskem, bylo na počátku 14. století připojení gdaňského Pomoří⁹ k řádovému státu, na něž si stejný nárok činil polský král Vladislav Lokýtek usilující o sjednocení Polského království. Polsko-řádové války a teritoriální spory ukončil až kališský mír roku 1343 mezi velmistrem Ludolfem Königem a polským králem Kazimírem III. Velikým.¹⁰ Mírová smlouva se ukázala velmi životaschopná, protože její platnost vydržela ve skutečnosti až do tzv. velké války v letech 1409–1411. Kališský mír nezahrnoval dosud pohanskou a současně schizmatickou Litvu, jejíž knížata ovládala ruská (pravoslavná) území. Na litevské území řád nadále podnikal po celé 14. století tzv. *rejzy*, čímž naplňoval své poslání boje s nevěřícími. Křest litevského knížete Jagella¹¹ a jeho korunovaci na polského krále 4. března 1386 vnímalo vedení řádu jako velkou hrozbu pro svou vlastní existenci, a proto nehodlalo takový způsob christianizace Litvy a její spojení s Polskem akceptovat. Vzrůstající napětí spolu se sporem o teritoriální příslušnost Žmudi (území mezi Prusy a Livonskem), vyvrcholilo v tzv. velké válce (1409–1411) a jedné z největších středověkých bitev u Grunvaldu 15. července 1410, v níž polsko-litevská vojska dosáhla spektakulárního vítězství, zatímco na straně řádu padla značná část jeho

8 Jen výběrově zde upozorňuji na novější publikace týkající se celého řádu (MILTZER, Klaus: *Die Geschichte des Deutschen Ordens*. Stuttgart 2012²; *Die Hochmeister des Deutschen Ordens 1190 bis 2012*. Hg. v. Udo ARNOLD. Weimar 2014²) nebo jeho panství v Pobaltí, v nichž je rovněž uvedena starší literatura, viz BISKUP, Marian – CZAJA, Roman – DŁUGOŃECKI, Wiesław – DYGO, Marian – JÓZWIĄK, Sławomir – RADZIWIŃSKI, Andrzej – TANDECKI, Janusz: *Państwo zakonu krzyżackiego w Prusach. Władza i społeczeństwo*. Warszawa 2009; *Zakon Krzyżacki w Prusach i Inflantach. Podziały administracyjne i kościelne w XIII–XVI wieku*. Pod red. Romana CZAJA i Andrzeja RADZIWIŃSKIEGO. Toruń 2013.

9 Jedná se o historické území na jihovýchodě baltského pobřeží kolem ústí řeky Visly, jehož správním centrem bylo hanzovní město Gdaňsk. V německé literatuře se toto území označuje jako Pommerellen, dříve Pomerellen nebo Weichselpommern, v polské jako Pomorze Gdańskie. Na západ od něj (baltské pobřeží na severovýchodě Německa a severozápadě Polska) se rozkládá území Pomořany (něm. Pommern, pol. Pomorze Zachodnie).

10 Řád vrátil Polsku Kujavsko a Dobříňsko a polský král potvrdil řádu držbu chelminské a michalovské země a vzdal se svým jménem i svých nástupců veškerých nároků na Pomoří.

11 Lit. Jogaila, pol. Jagiello. V řádových pramenech vystupuje jako Jagal, Jagel nebo Jagello, viz KRZYŻANIAKOWA, Jadwiga – OCHMAŃSKI, Jerzy: *Władysław II Jagiello*. Wrocław 1990, s. 55. Při křtu přijal jméno Vladislav, proto v historické literatuře vystupuje nejčastěji jako Vladislav II. Jagello.

bojovníků a řádových rytířů.¹² Kompromisní dohoda vyjádřena v toruňském míru (1411) nepřinesla zásadní změnu geopolitické situace. Přetrvávající nespokojenost polsko-litevské strany vedla k dalším válečným konfliktům, které se vyvíjely v neprospěch řádu a které ukončila až mírová smlouva uzavřená v Brestu Kujavském roku 1435. Následující hospodářské problémy řádového státu a opozice jeho vlastních poddaných vůči vládě vyústily v tzv. třináctiletou válku (1453–1466), která pro řád, jenž přišel o polovinu svého území a hlavní rezidenci v Malborku ve prospěch Polska, skončila katastrofou.¹³ Druhý toruňský mír (19. října 1466) zpečetil politický a hospodářský úpadek řádu, jehož velmistra od té doby považoval polský král za svého leníka. Velmistr se ovšem jako vedoucí představitel církevní instituce s takovou pozicí nehodlal smířit. Situace se vyjasnila až roku 1525, kdy došlo k sekularizaci pruského řádového panství, přijetí luterské konfese a knížecí Prusy se staly lénem Koruny polského království (*Corona Poloniae*).

Předložený stručný a v mnohém zjednodušený chronologický přehled zdaleka nevystihuje problematiku vzájemného soužití příslušných politických útvarů ve všech jeho aspektech. Tento široký a mnohovrstevnatý fenomén překračuje hranici pouhých politických či událostních dějin a vstupuje do oblastí, jako je vojenství,¹⁴ diplomacie,¹⁵ právo,¹⁶ vzdělanost,¹⁷ kultura, identita¹⁸ a politické myšlení,¹⁹ jejichž

12 Z novější literatury k tzv. velké válce viz EKDAHL, Sven: *Die Schlacht bei Tannenberg 1410: Quellenkritische Untersuchungen*. Bd. 1: *Einführung und Quellenlage*. Berlin 1982, jenž představil vlastně prolegomena k samotnému tématu. Za pozornost stojí dvě kolektivní monografie z poslední doby, přičemž první z nich je nejkomplexnějším zpracováním problematiky: JÓZWIAK, Sławomir – KWIATKOWSKI, Krzysztof – SZWEDA, Adam – SZYBKOWSKI, Sobiesław: *Wojna Polski i Litwy z Zakonem Krzyżackim w latach 1409–1411*. Malbork 2010; *Tannenberg – Grunwald – Żalgiris 1410: Krieg und Frieden im späten Mittelalter*. Hg. v. Werner PARAVICINI – Rimvydas PETRAUSKAS et al. Wiesbaden 2012. Srov. historiografický přehled posledních let KWIATKOWSKI, K.: *Memoria continentem historiam denotat: Bitwa pod Grunwaldem/Tannenbergiem/Żalgirsem 1410 w najnowszych badaniach*. Toruń 2015.

13 BISKUP, Marian: *Trzynastoletnia wojna z Zakonem Krzyżackim 1454–1466*. Oświęcim 2014 (reprint prvního vydání z roku 1967).

14 Jediný přehled válečných tažení mezi Polskem a řádem představuje kniha BISKUP, Marian: *Wojny Polski z Zakonem Krzyżackim 1308–1521*. Oświęcim 2015. Komplexní pojednání o vojenském potenciálu řádu viz KWIATKOWSKI, K.: *Wojska Zakonu Niemieckiego w Prusach 1230–1525. Korporacja, jej pruskie władztwo, zbrojni, kultura wojny i aktywność militarna*. Przy współpracy Marii MOLENDY. Toruń 2016.

15 Výzkum diplomatických vztahů se soustřeďoval a soustřeďuje zejména kolem mírových smluv a organizace diplomatické praxe: *Die Staatsverträge des Deutschen Ordens in Preußen im 15. Jahrhundert*. Bd. I (1398–1437); Bd. II–III; Register zu Bd. I/II und Bd. III. Hg. v. Erich WEISE. Königsberg – Marburg 1939–1969; Bd. I. Marburg 1970²; NEITMANN, Klaus: *Die Staatsverträge des Deutschen Ordens in Preussen 1230–1449. Studien zur Diplomatie eines spätmittelalterlichen deutschen Territorialstaates*. Wien 1986; *Od Traktatu Kaliskiego do Pokoju Oliwskiego. Polsko-Krzyżacko-Pruskie stosunki dyplomatyczne w latach 1343–1660 = Vom Frieden von Kalisch bis zum Frieden von Oliva. Diplomatische Beziehungen zwischen dem Königreich Polen und dem Deutschen Orden / Herzogtum Preußen in Jahren 1343–1660*. Ed. Almut BUES – Janusz GRABOWSKI – Jacek KROCHMAL – Grischa VERCAMER – Hubert WAJS. Warszawa 2015; NOWAK, Zenon Hubert: *Dyplomacja polska w czasach Jadwigi i Władysława Jagiełły (1382–1434)*. In: *Historia dyplomacji polskiej*. T. I. Połowa X w.–1572. Red. Marian BISKUP. Warszawa 1982, s. 315–393; SZWEDA, Adam: *Organizacja i technika dyplomacji polskiej w stosunkach z zakonem krzyżackim w Prusach w latach 1386–1454*. Toruń 2009.

zpracování v historiografii ovšem není stejnoměrné. To je také jeden z důvodů, proč k tomuto tématu dosud chybí syntetická monografie.²⁰

Spor řádu s Polskem a Litvou před kostnickým koncilem (1414–1418) by se mohl z tohoto pohledu jevit jako krátká epizoda. Jejího významu si však oprávněně povšimlo už starší bádání, které nicméně celý konflikt nekriticky zařazovalo do souřadnic aktuálních politických a národnostních sporů.²¹

Ozvuky aktuálního zápasu polského národa o sebeurčení z konce 19. století lze vystopovat v práci historika a editora pramenů Antoniho Prochasky (1852–1930), který v účasti polské delegace na koncilu viděl jediný záměr: obhájit v Kostnici před co nejširší veřejností právo na existenci Polsko-litevské unie jako plnopráv-

16 Zde je třeba zmínit hlavně od 19. století vedený ediční podnik vydávání pramenů právní povahy k tomuto sporu *Lites ac res gestae inter Polonos ordinemque cruciferorum (Spory i sprawy pomiędzy Polakami a Zakonem Krzyżackim)*. První svazky prvního vydání však nesplňovaly už ve své době základní kritéria kritických edic. Jednalo se o prosté přetisky rukopisů bez jakéhokoliv kritického aparátu: *Lites ac res gestae inter Polonos ordinemque cruciferorum. Tomus 1–3. Supplementum*. Eds. Adam Tytus DZIALYŃSKI – Sigmund CELICHOWSKI. Posnaniae 1855–1880. O něco lepší standard reprezentují první dva svazky druhého vydání *Lites ac res gestae inter Polonos ordinemque cruciferorum. Tomus 1–2*. Ed. Ignacy ZAKRZEWSKI. Posnaniae 1890–1892², které obsahují procesní akta z let 1320–1321, 1339 a akta rozhodčího soudu z let 1412–1414. Za první kritickou edici lze však považovat až třetí svazek tohoto vydání: *Lites ac res gestae inter Polonos ordinemque cruciferorum. Tomus 3*. Ed. Jadwiga KARWASIŃSKA. Warszawa 1935², který obsahuje akta ze závěrečné fáze rozhodčího procesu (jednání v Budíně jaro–léto 1414). V poválečné době probíhaly intenzivní diskuze o znovuoobnovení vydávání již vydaných procesních akt, z nichž vyplynul pouze jeden svazek: *Lites ac res gestae inter Polonos ordinemque cruciferorum. Tomus 1*. Ed. Helena CHŁOPOCKA. Wrocław 1970³. Další svazky nenásledovaly až v poslední době, kdy byla vydána akta z tzv. římského procesu v letech 1422–1423: *Lites ac res gestae inter Polonos ordinemque Cruciferorum = Spory i sprawy pomiędzy Polakami i Krzyżakami. Akta postępowania przed wysłannikiem papieskim Antonim Zeno z Mediolanu w latach 1422–1423*. Ed. Sławomir JÓŹWIAK – Adam SZWEDA – Sobiesław SZYBROWSKI pod redakcją Adama SZWEDY. Toruń 2015. Více k dějinám edice a k polsko-řádovým procesům viz CHŁOPOCKA, Helena: *Dotychczasowe edycje Lites ac res gestae w świetle krytyki*. StŽr 10, 1965, s. 109–115; TĄŻ: *Procesy Polski z Zakonem Krzyżackim w XIV wieku. Studium źródłoznawcze*. Poznań 1967; SIERADZAN, Wiesław: *Akta procesów polsko-krzyżackich w świetle krytyki historycznej. Uwagi syntetyczno-programowe*. In: *Tekst źródła – Krytyka, interpretacja*. Ed. Barbara TRELIŃSKA. Warszawa 2005, s. 273–286 (neměl jsem k dispozici).

17 Intelektuální vklad polských univerzitních mistrů do sporu zkoumal Ożóg, Krzysztof: *Uczeni w monarchii Jadwigi Andegawenskiej i Władysława Jagielly (1384–1434)*. Kraków 2004.

18 Zejména výpovědi svědků zahrnuté do procesního materiálu jsou cenným zdrojem informací, viz GAWLAS, Sławomir: „*Verus heres*.” *Z badań nad świadomością polityczną obozu władzy Władysława Łokietka w początku XIV w.* KH 95, 1988, s. 78–104.

19 *Arguments and Counter-Arguments. The Political Thought of the 14th–15th Centuries during the Polish-Teutonic Order Trials and Disputes*. Ed. Wiesław SIERADZAN. Toruń 2012.

20 Určitou náhradou může být populárně naučná kniha BOOCKMANN, Hartmut: *Der Deutsche Orden. Zwölf Kapitel aus seiner Geschichte*. München 2012⁵, kde zejména šestá až osmá kapitola (s. 138–180) pojednávají nezaujatě o polsko-litevsko-řádových vztazích, nebo z poslední doby BISKUP, M. – CZAJA, R. et al.: *Państwo*, s. 233–331.

21 Základní přehled bádání o prusko-polském sporu v Kostnici před rokem 1993 viz FRENKEN, A.: *Die Erforschung*, s. 207–244.

ného člena západokřesťanského společenství proti lživé propagandě šířené řádem na evropských dvorech.²²

V kontextu slovansko-německého antagonizmu pojednal toto téma Konstantin von Höfler, který hlavní osu sporu viděl v polemických traktátech mezi Janem Falckenbergem a Pavlem Włodkowicem. Jedinou společnou motivací k údajné spolupráci mezi polskou a českou delegací (Husova kauza), jež jinak měly velmi rozdílné zájmy, měla být nenávisť k Němcům.²³

S daleko větším protipolským šovinistickým zápalem vystoupil o několik desetiletí později slezský katolický duchovní Paul Nieborowski (1873–1948), který se po rozdělení Horního Slezska veřejně zasazoval o revizi versailleského mírového systému. Jeho dizertace obhájená roku 1910 na tehdejší *Friedrich-Wilhelms-Universität* (dnes Uniwersytet Wrocławski) ve Vratislavi na téma *Die Preußische Botschaft beim Konstanzer Konzil bis Ende Februar 1416* se dočkala o pět let později knižního vydání pod názvem *Peter von Wormdith. Ein Beitrag zur Geschichte des Deutschen Ordens*. Změna názvu reflektovala rozšíření textu o další pramenný materiál zaměřený na životní osudy generálního prokurátora řádu, jehož činnost vyvrcholila během kostnického koncilu. Druhé vydání této knihy v nezměněné podobě avšak pod jiným názvem (*Der Deutsche Orden und Polen in der Zeit des größten Konflikts*) v roce 1924 mělo podle autora burcovat německou veřejnost, aby se nehodlala smířit s teritoriálními ztrátami ve prospěch nově vzniklého samostatného polského státu. Boj, který na kostnickém koncilu vedl řád za zájmy Svaté říše římské, církve a západní kultury byl prohrán právě vinou říše a církve.²⁴ Na druhou stra-

22 PROCHASKA, Antoni: *Sobór w Konstancji*. Kraków 1996² (původní vydání v *Rozprawy Wydziału Historyczno-Filozoficznego Akademii Umiejętności. Seria II. T. 35. Kraków 1898*), s. 7: *Idea unii polsko-łitewskiej otrzymała pod Grunwaldem krwawy chrzest, a z nim i świetne zwycięstwo nad wrogami. Aby zwycięstwo to stać się mogło triumfem prawdy, trzeba było zasady unii obronić przed całym światem chrześcijańskim, który z małymi wyjątkami stał po stronie zwyciężonego Zakonu i klekę jego pojmował jako upadek wiary i oświaty zachodniej. [...] Wobec gromadzących się na soborze konstancjańskim reprezentantów Kościoła, piastunów władzy, świeczników nauki nadarzała się ku temu celowi dogodna sposobność.*

23 HÖFLER, Constantin von: *Der Streit der Polen und der Deutschen vor dem Constanzer Concil*. Sitzungsberichte der philosophisch-historischen Classe der kaiserlichen Akademie der Wissenschaften 95, 1879 [1880], s. 875–898.

24 S příznačnou hořkostí to přiznává sám autor v předmluvě k druhému vydání, viz NIEBOROWSKI, Paul: *Der Deutsche Orden und Polen in der Zeit des größten Konflikts*. Breslau 1924², s. II: *Leider ist die Voraussetzung der ersten Auflage über die großen Veränderungen, die im Osten bevorstehen, in einer für unser deutsches Vaterland äußerst bitteren Weise in Erfüllung gegangen. Polen hat außer den altpolnischen Gebieten auch fast den ganzen Raub von 1466 erhalten, den es damals dem Deutschen Orden, also der Kirche, wie dem Deutschen Reiche auf so wenig ehrenvolle Weise abgewann. Für jeden Deutschen wird es daher um so wichtiger, auf den Daseinskampf zu blicken, den der Deutsch-Orden damals zugleich für das Reich, die Kirche und die westliche Kultur führte, und durch Schuld der Kirche wie des Reiches verlor. Wenn ich die zweite Auflage meines Geschichtswerks „Peter von Wormdith“ unter dem Titel „Der Deutsche Orden und Polen“ fast unverändert herausgebe, so ist die Ursache vor allem die, daß der wenig sagende Titel war, der die geringe Beachtung des Werkes in der weiten Öffentlichkeit verschuldete.* P. Nieborowski byl rovněž ředitelem nakladatelství Wahlstatt-Verlag, v němž pod pseudonymem Paul Waldemar von Marienburg vydal v roce 1931 nacionalistický epos o bitvě u Grunwaldu a obléhání Malborku, dále viz FRENKEN, A.: *Die Erforschung*, s. 218, pozn. 38.

nu zásluhou Paula Nieborowského byly odborné veřejnosti zpřístupněny dosud neznámé prameny (zejména zprávy řádového prokurátora v podobě stručných regestů). Jeho závěry musely však být dalším bádáním podstatně korigovány.

Ještě před druhým vydáním Nieborowského knihy tak učinil ve své disertaci Kurt Springmann, žák Heinricha Finkeho,²⁵ jehož koncepce se od Nieborowského lišila v tom, že se zaměřil na vývoj vztahu mezi velmistrem Michalem Kűchmeisterem a Polsko-litevskou unií v době kostnického koncilu. Nakonec Springmann věnuje stejnou pozornost bilaterálním rozhovorům mezi velmistrem, polským králem a litevským velkoknížetem, které se konaly mimo koncilní půdu, jako samotnému jednání obou delegací v Kostnici. Kurt Springmann pracoval převážně s prameny, které shromáždil jeho učitel Heinrich Finke pro známý ediční podnik *Acta Concilii Constantiensis*. Ne všechny takto shromážděné prameny však byly vydány, a proto velkým přínosem Springmannovy disertace jsou jeho odkazy na rukopisy, jež jsou dnes dokonce nezvěstné. Jinak je ale jeho práce zatížena podobným stereotypním pohledem na polské dějiny jako u Paula Nieborowského, ačkoliv na rozdíl od něj nebyl bezprostředně ovlivněn společensko-politickými změnami ve Slezsku; sám totiž pocházel z Bádenska.²⁶

Schematické pojetí koncilního sporu vycházelo z předpokladu o jeho lineárním vývoji a hodnotící soudy o něm byly odvozovány od výsledku, k němuž celý konflikt nakonec dospěl, tj. od úpadku Řádu německých rytířů. Protestantský historik Bernhard Bess na konci 19. století například tvrdil, že protivníci řádu měli pravdu v tom, že idea rytířských řádů a křížových výprav byla už v tehdejší době přežitkem. Řád stál od začátku na předem ztracené pozici tím, že lavíroval mezi papežem a císařem. Ve skutečnosti měl spoléhat sám na sebe. Jediné východisko přinesla až sekularizace a přijetí luterské konfese.²⁷ Paul Nieborowski zase interpretoval rozdělení Polska na konci 18. století jako důsledek nepřátelského nastavení polské politiky vůči řádu v pozdním středověku. Naději na diferencovanější

25 SPRINGMANN, Kurt: *Polen und der Deutsche Orden zur Zeit des Konstanzer Konzils*. Inaugural-Dissertation zur Erlangung der Doktorwürde der Hohen Philosophischen Fakultät der Albert-Ludwigs-Universität zu Freiburg i. Br. vorgelegt von Kurt Springmann aus Freiburg i. Br. Freiburg 1923 (rukopis).

26 Dobové stereotypy o mírumilovném řádu a agresivní expanzivní politice Polsko-litevské unie dokládá úvod jeho disertace, viz tamtéž, s. I–II: *Ausser einer kritischen Untersuchung der Konstanzer Verhandlungen kam es mir darauf an, die allgemeinen Beziehungen zwischen dem seinem Untergange entgegen eilenden Ordensstaat und der neuen Grossmacht Polen-Lithauen während des Konzils aufzudecken. Es musste dabei etwas weiter ausgeholt werden, um einerseits die Friedens- und Verhandlungspolitik des Hochmeisters Kűchmeister, andererseits die national-expansiven Bestrebungen der Polen in vollem Lichte erscheinen zu lassen.*

27 BESS, Bernhard: *Johannes Falkenberg O.P. und der preussisch-polnische Streit vor dem Konstanzer Konzil (mit archivalischen Beilagen)*. Zeitschrift für Kirchengeschichte 16, 1896, s. 385–464, zde s. 446: *Darin hatte sein Gegner doch recht: der „Ritter-Orden s. Mariae des deutschen Hauses zu Jerusalem in Preussen“ hatte sich überlebt. Ihm war weder „per processum doctrinale“, noch „per processum judiciale“ zu helfen; und erst recht verlassen er war, da er sich abwechselnd auf Kaiser und Papst verliess. Er konnte nur sich selbst helfen – durch eine Neugeburt, wie sie für das Ordensland Preussen stattgefunden hat in und mit einer neuen Weltanschauung.*

pohled na celou problematiku a odklon od agresivní rétoriky spatřoval Ansgar Frenken v lepším zpřístupnění dosud neznámých relevantních pramenů ke kostnickému procesu.²⁸ Jeho optimismus lze sdílet pouze částečně.

Z tohoto pohledu se největší pozornosti těšila kauza dominikána Jana Falkenberga, který byl na začátku roku 1417 obviněn polskou delegací, že jeho spis s názvem *Satira* obsahuje zjevné kacířství. Akta komise pro víru, protokol z jednání *natio Gallicana* o rozhodnutí komise a teologické a právní expertizy byly vydány vedle traktátů o otázkách vraždy tyрана a kauzy Jana Petita ve známé edici Heinricha Finkeho v roce 1928.²⁹ Mezi těmito prameny ovšem chyběl ten nejdůležitější spis – *Satira*, kterým se kanonický proces ohledně kacířství dominikánského řeholníka zabýval především. Text *Satiry* našli nezávisle na sobě německý historik (Hartmut Boockmann) a polská historička (Zofia Włodek) ve dvou rukopisech (Lipsko a Zeil) až na přelomu 60. a 70. let minulého století.³⁰

Není divu, že kauza dominikána a jeho pamfletu podněcovala k bádání,³¹ neboť už ve své době se jednalo o bezprecedentní událost. Jan Falkenberg sepsal své dílko někdy v roce 1412. Obrací se v něm na všechna křesťanská duchovní i světská knížata s výzvou, aby vystoupila proti polskému králi Jagellovi a Polákům. Důvod? Pohanýsky litevský kníže Jagello se údajně stal křesťanem jen na oko, aby mohl dál prolévat křesťanskou krev, což prý dokazuje jeho spojenectví s pohanskými národy, kteří spolu s ním chtějí zničit Řád německých rytířů. Polský král je v *Satire* vylíčen nejen jako pokrytec a kacíř vedený samotným ďáblem, ale dokonce jako modla (*idolum*), kterou jeho poddaní, tj. Poláci, uctívají jako modloslužebníci. Z tohoto důvodu je podle autora náboženskou povinností každého křesťanského vládce zničit (zabít) polského krále Jagella a jeho poddané stejně tak, jako je bohu libé zabít pohany. Každého, kdo tento úkol vykoná, čeká věčný život, a každého, kdo by se chtěl této povinnosti zprostit, čeká věčné zatracení.³²

28 FRENKEN, A.: *Die Erforschung*, s. 220–221.

29 ACC IV, s. 352–432 a úvod k nim viz s. 252–254.

30 H. Boockmann vydal *Satiru* z obou opisů v rukopise univerzitní knihovny v Lipsku (Ms 1539, fol. 27v–45v) a rukopisu v zámeckém archivu v Zeil (ZAMs 28, fol. 132v–133v, 140r–142v, 149r–150v a 167r–158r), viz BOOCKMANN, Hartmut: *Johannes Falkenberg, der deutsche Orden und die polnische Politik. Untersuchungen zur politischen Theorie des späteren Mittelalters*. Göttingen 1975, s. 313–353. Pouze z lipského rukopisu vydala *Satiru* WŁODEK, Sophie: *La „Satire“ de Jean Falkenberg. Texte inédit avec introduction*. *Mediaevalia philosophica Polonorum* 18, 1973, s. 51–120, edice na s. 61–95. Dále viz BOOCKMANN, H.: *Johannes Falkenberg*, s. 17–18 a FRENKEN, A.: *Die Erforschung*, s. 226.

31 Název díla je převzat z explicitu, viz BOOCKMANN, H.: *Johannes Falkenberg*, s. 353: *Explicit satira contra hereses et cetera nephanda Polonorum et eorum regis Jaghel fideliter conscripta*. Název samozřejmě neodpovídá dnešnímu významu slova, ani pojmu z klasické literatury; spíše se podle středověkého úzu tímto pojmem označovaly hanopisy nebo pamflety; viz tamtéž, s. 38, kde autor dává příklad dvou protizikmundovských spisů, z nichž jeden nese nadpis: *Satira, id est carmen detractorium aut reprehensorium in Sigismundum regem Ungarie et Boemie* [...]. Jinak se formálně jedná o kázání (*sermo*) určené křesťanským knížatům.

32 Tamtéž, s. 24–37.

Kontroverzní dominikánova osobnost přitahovala i pozornost polského dějepisce, které proti ní postavilo spisy jeho hlavního oponenta Pavla Włodkowice, doktora dekretů a krakovského rektora. Část z nich byla zpřístupněna už v 19. století (Michał Hieronim Bobrzyński),³⁴ ale dodnes nejpoužívanější edice jeho spisů předložili kněz a teolog Stanisław Franciszek Bełch (1904–1989) a odborník na právní dějiny Ludwik Ehrlich (1889–1968).³⁵ U obou editorů lze najít určité nedostatky v kritickém aparátu.³⁶ Kromě toho bylo vydání Włodkowicových spisů zatíženo nekritickým hodnocením významu myšlenkového díla krakovského učenice, který byl pasován na středověkého mluvčího práv národů na sebeurčení.³⁷

Rovněž německá historiografie obohatila bádání zpřístupněním některých polemických traktátů a dobrozdání z kostnického koncilu. Největší zásluhu na tom měl historik a archivář Erich Weise (1895–1972), jehož edice však vykazuje značné nedostatky, na které poukázali už první recenzenti.³⁸ Její název *Staatschriften* vyjadřoval pojetí editora o vydávaných textech jako úředních písemnostech, které měly teoreticky zdůvodňovat právoplatnost řádových privilegií a mezinárodních smluv uzavíraných řádem.³⁹ Největší slabinou této interpretací editovaných textů je nekritický obdiv k civilizačnímu poslání Řádu německých rytířů v Prusích

33 FIJALEK, Jan: *Dwaj dominikanie krakowscy: Jan Biskupiec i Jan Falkenberg. W pięćsetną rocznicę odwołania satyry antypolskiej Falkenberga w Rzymie 1424 r.* In: Księga pamiątkowa ku czci Oswalda Balzera. T. I. Lwów 1925, s. 271–348.

34 *Starodawne prawa polskiego pomniki. Tom V.* Ed. Michael BOBRZYŃSKI. Cracoviae 1878.

35 BEŁCH, Stanisław F.: *Paulus Vladimiri and His Doctrine Concerning International Law and Politics. Vol. I–II.* London – The Hague – Paris 1965; *Pisma wybrane Pawła Włodkowica. Tom I–III. Works of Paul Wladimiri (a selection). Vol. I–III.* Ed. Ludwik EHRlich. Warszawa 1966–1969.

36 FRENKEN, A.: *Die Erforschung*, s. 222 a BISKUP, Marian: *Die Erforschung des Deutschordensstaates Preußen. Forschungsstand – Aufgaben – Ziele.* In: *Der Deutschordensstaat Preussen in der polnischen Geschichtsschreibung der Gegenwart.* Hg. v. Udo ARNOLD – Marian BISKUP. Marburg 1982, s. 1–35 (původní vydání: BISKUP, Marian: *Stan i potrzeby badań na państwie krzyżackim w Prusach (w. XIII – początek XVI).* ZH 41, 1976, s. 21–50), zvl. s. 26 a 34, kde vyjádřena potřeba nového zpracování pramenného materiálu k řečenému sporu alespoň do roku 1466, včetně kostnického koncilu a spisů Pavla Włodkowice.

37 Nejprůhledněji o názorech Pavla Włodkowice viz EHRlich, Ludwik: *Paweł Włodkowic i Stanisław ze Skarbimierza.* Warszawa 1954. Poněkud stručněji viz Tyž: *Rektor Paweł Włodkowic. Rzecznik obrony przeciw Krzyżakom.* Kraków 1963. Autoři populárně-naučných prací v něm viděli otce zakladatele lidských práv, viz BRZOSTOWSKI, Tadeusz: *Paweł Włodkowic.* Warszawa 1954 a JASUDOWICZ, Tadeusz: *Śladami Ehrlicha: Do Pawła Włodkowica po naukę o prawach człowieka.* Toruń 1995. Střízlivější výklad Włodkowicových tezí viz KAHL, Hans-Dietrich: *Die völkerrechtliche Lösung der „Heidenfrage“ bei Paulus Vladimiri von Krakau (+1435) und ihre problemgeschichtliche Einordnung.* ZfO 7, 1958, s. 161–209. Další literaturu k Włodkowicovi viz Ożóg, K.: *Uczeni*, s. 92, pozn. 94.

38 *Die Staatschriften des Deutschen Ordens in Preußen im 15. Jahrhundert. Erster Band. Die Traktate vor dem Konstanzer Konzil 1414–1418 über das Recht des Deutschen Ordens am Lande Preußen.* Hg. v. Erich WEISE. Göttingen 1970. Srov. kritické recenze od H. Koepfena v *Blätter für deutsche Landesgeschichte* 106, 1970, s. 659–662 a H. Boockmanna v *HZ* 214, 1972, s. 136–140.

39 SDOP I.

a Pobaltí. Podle Weiseho bylo toto posláné realizováno zcela v souladu s tehdejsím platným kanonickým právem.⁴⁰

Je třeba souhlasit s názorem Ansgara Frenkena, že samotné zpřístupnění pramenů nezvyšilo úroveň vědecké diskuze na objektivní rovinu,⁴¹ avšak velkým přelomem v bádání se v tomto směru stala habilitace Hartmuta Boockmanna (1934–1998)⁴² vydaná roku 1975,⁴³ jejíž autor ukázal, že je možné problematiku zkoumat bez nacionálních pedsudků a sledovat spor obou stran s patřičným kritickým odstupem. Velký přínos Boockmannovy knihy nespočívá pouze ve zpřístupnění a zevrubné historické analýze dosud neznámého textu *Satiry*, ani v rekonstrukci kanonického procesu proti Janu Falkenbergovi. Hartmut Boockmann hledal odpověď na klíčovou otázku, zda dominikán Falkenberg napsal dotyčný pamflet z pověření řádu, neboť takové podezření viselo tehdy ve vzduchu, a zda spisek hrál nějakou roli v řádové propagandě vůči polskému králi. Z tohoto důvodu velkou část knihy zabírá kapitola o řádové politice vůči Polsko-litevské unii od jejího vzniku (1386) až do kostnického koncilu.⁴⁴ Christianizaci Litvy skrze Jagellův křest a jeho korunovaci na polského krále měl řád vnímat jako zpochybnění svého posláné (ozbrojený boj s pohany) a vlastní existence v Pobaltí.

Samotné kostnické jednání mezi řádovou a polsko-litevskou delegací rozdělil Hartmut Boockmann na světský a církevní proces. První měl být pokračováním rozhodčího soudu (arbitráže) zahájeného v Budíně roku 1412, který však stejně skončil bez výsledku, protože se obě strany neshodly na osobě arbitra. Náboženská část jednání se měla týkat křesťanské misie na Žmudi a kanonického procesu s Falkenbergem.⁴⁵ Více pozornosti než samotným jednáním však autor věnuje

40 WEISE, E.: *Der Heidenkampf des Deutschen Ordens*. ZFO 12, 1963, s. 420–473 (I); s. 622–672 (II); 13, 1964, s. 401–420 (III). WEISE, E.: *Die Amtsgewalt von Papst und Kaiser und die Ostmission besonders in der I. Hälfte des 13. Jahrhunderts*. Marburg/Lahn 1971. Jeho nekriticky pozitivní postoj k činnosti řádu lze snad vysvětlit jeho původem (vyrůstal v Královci/Königsberg v Prusku) a politicko-profesní kariérou: ve roce 1933 vstoupil do NSDAP a za války působil jako archivář ve Varšavě a Poznani, kde prováděl čistky neárijských a politicky nespolehlivých pracovníků, srov. GAUSE, Fritz: *Weise, Erich*. Altpreußische Biographie III. Hg. v. Kurt FORSTREUTER – Fritz GAUSE. Marburg 1975, s. 1072, který Weiseho nacistickou minulost zcela zamlčuje.

41 FRENKEN, A.: *Die Erforschung*, s. 224.

42 Hartmut Boockmann pocházel z Prus, odkud v roce 1944 musela jeho rodina uprchnout. Devět let pak prožil v Postupimi, odkud v roce 1954 musel emigrovat do západního Německa. Vystudoval historii, germanistiku a klasickou filologii nejdřív v Tübingenu a pak v Göttingenu, kde pod vedením prof. Hermanna Heimpla napsal disertaci o Laurentiu Blumenau, juristovi ve službách řádu v 15. století. Později působil jako profesor na univerzitě v Kielu, od roku 1982 také v Göttingenu a v letech 1992–1995 na Humboldtově univerzitě v Berlíně, dále viz nekrology z pera Arnolda Esche v HZ 268, 1999, s. 272–275 a Petera Morawa v DA 54, 1998, s. 911–912.

43 Viz pozn. 30.

44 BOOCKMANN, H.: *Johannes Falkenberg*, s. 50–129.

45 Tamtéž, s. 197.

argumentaci v dochovaných polemických traktátech a dobrozdáních obou stran, díky čemuž může lépe osvětlit význam *Satiry*.

Teze ve spisech Pavla Włodkowice jasně ukazují, že krakovský dekretalista nebyl v žádném případě obráncem práva pohanů na sebeurčení, protože i v jeho pojetí disponoval papež pravomocemi, jimiž mohl trestat pohany, kteří nežijí podle přirozeného práva a provozují modloslužbu. Interpretace Włodkowicových traktátů, která je přiměřenější dobové mentalitě, nijak nesnižuje jejich význam. Učena konstrukce založená na kanonickém právu je totiž pozoruhodná z toho důvodu, že měla posloužit ryze politickému cíli – odstranění řádu ve prospěch Polského království, které mělo převzít jeho roli v Pobaltí.⁴⁶

Juristické traktáty (mezi nimi i jeden traktát Falkenberga, ale nikoli *Satira!*) napsané na objednávku řádové delegace v Kostnici obsahují jednu společnou myšlenku: pokojně žijící pohané neexistují, a je proto křesťanskou povinností přinutit je k přijetí pravé víry, zejména z pověření papeže nebo císaře. Křesťanský kníže tudíž nesmí nasadit do boje proti jinému křesťanskému knížeti oddíly složené z pohanů. Polský král se však právě tímto provinil, a proto by měl být potrestán.

Hartmut Boockmann konstatuje, že existovala shoda mezi politikou řádu před koncilem a kostnickými juristickými texty, podobně jako v případě traktátů Pavla Włodkowice existovala kontinuita s dřívějšími názory a postoji polské strany. Úvahy o toleranci nebo legitimitě názoru jedné či druhé strany jsou z tohoto pohledu druhořadé nebo anachronické. Daleko zajímavější je fakt, že nejdříve Polsko a později i řád dokázali svou politiku argumentačně podpořit teoretickými úvahami. Z pohledu intelektuální výbavy byly obě teorie rovnocenné.⁴⁷

Falkenbergova *Satira*, jejíž obsah mohl být pro některé skutečně skandální, odpovídala podle Boockmanna řádové politice a propagandě před koncilem i během něho. Přesto velmistr Falkenbergův spis oficiálně nepřijal, když mu jej roku 1412 sám autor nabízel. Důvodem nebyl obsah, ale příliš učenecká kanonicko-teologická argumentace, která v řádové propagandě nebyla tehdy v takové míře využívána.⁴⁸

Boockmannova kniha nejen zásadně změnila dosavadní optiku, s níž starší historiografie nahlížela problematiku, nýbrž se také stala standardním dílem určujícím další směr bádání.⁴⁹ Největší pozornost přitahoval a dodnes přitahuje ideo-

46 Tamtéž, s. 225–234.

47 Tamtéž, s. 261: *Was hier interessiert, ist die Tatsache, daß es zunächst der polnischen Krone und später auch dem Orden gelang, ihre Politik durch eine rechtfertigende Theorie zu unterbauen. Diese beiden Theorien scheinen, von ihrer intellektuellen Qualität her beurteilt, einigermassen gleichwertig.* Autor dodává, že se obě teorie shodovaly i ve svých cílech, jimiž bylo konečné odstranění protivníka (*finalis exterminacio*), viz tamtéž, s. 262.

48 Tamtéž, s. 306–311.

49 Její závěry byly pro Waltera Brandmüllera natolik přesvědčivé, že téměř výlučně na jejich základě napsal příslušnou kapitolu o prusko-polském sporu ve své knize o kostnickém koncilu, viz BRAND-